

Poznámky ke čtení hebrejského písma

Hebrejštiny je semitský jazyk, který má (jako většina semitských jazyků) své vlastní písmo. Podobně jako např. arabština se čte zprava doleva a píše se také v podstatě jen souhlásky – samohlásky jsou pouze naznačovány. V hebrejštině se nevyskytují dvojhásky. Slabiky jsou buď otevřené: souhláska – samohláska, nebo zavřené: souhláska – samohláska – souhláska. Číst hebrejské písmo není zdaleka tak složité, jak by se mohlo na první pohled zdát. **Již po několika hodinách je možné za pomoci pomůcky, jako je tato, číst běžná slova.**

Tabulka 22 znaků hebrejské abecedy:

א - ' (alef)	ל - l
ב - b/v	מ (ם) - m
ג - g	נ (ן) - n
ד - d	ס - s
ה - h/0	ע - ' (ajin)
ו - v/o/u	פ (ף) - p/f
ז - z	צ (ץ) - c
ח - ch	ק - k
ט - t	ר - r
י - j/i	ש - š/s
כ (ך) - k/ch	ת - t

Komentář k jednotlivým znakům a příklady:

א (alef)

tzv. ráz. („heknutí“ před samohláskou). Dnes se nevyslovuje a pouze naznačuje začátek slabiky. Plní funkci souhlásky, po které může následovat jakákoli z pěti samohlásek (a, e, i, o, u) – pouze ve výjimečných případech naznačuje (vlivem jidiš) samohlásku „a“. Slabika v hebrejštině musí vždy začínat souhláskou – at' pro nás běžnou nebo א (alef) či א (ajin).

Příklad: אידאל – ideál, אתלט – atlet, אקספרט – expert, גאוגרף – geograf

ב (bet)

Toto písmenko se čte buď „b“ nebo „v“. Pokud se chce vyjádřit jednoznačně, že se jedná o „b“ a ne „v“, napíše se do něj tečka (tzv. dageš) – ב. Většinou se však musí čtenář rozhodnout sám, zda číst „b“, nebo „v“. ב se svým tvarem trochu podobá כ (kaf), a proto je potřeba dávat pozor, aby se tato písmenka nezaměnila.

Příklad: בונוס – bonus, דביל – debil

ג (gimel)

Se čte „g“. V přejatých slovech má někdy u sebe apostrof ג' a vyjadřuje „dž“ nebo „ž“. Pozor na podobnost s נ (nun).

Příklad: גנרל – generál, ג' – džez